

In Joan Creus
(Juster) Pte.

La Segarra

Any I

Santa Coloma de Queralt 6 de Febrer de 1932

Núm. 2

Sortirà els primer i tercer
dissabte de cada mes

ADVERTIMENTS: De tots els articles en són responsables llurs autors. — No es retornen els originals ni es manté conversa ni correspondència respecte els mateixos. — Tota la correspondència es dirigit al Director: Raval de Miralles, 18.

PREU DEL PERIODIC: 6'50 ptes. a la localitat — 7 ptes als subscriptors de fora

RECLAMACIÓ URGENT

LA carretera de Guimerà a Santa Coloma de Queralt, ha constituït de sempre un seriós perill pels que forçosament hi han de transitar. L'alçària sobre el riu a que fou construïda, el sobtat dels viratges, la manca de visibilitat que aquests tenen i els ponts, quasi amagats, en que molts d'ells terminen fan que hom hi circuli amb esglai continuat.

Es certament extraordinari que una tal carretera es construís sense cap mitjà de protecció i encara ho és més que donat la gran quantitat de vehicles que durant l'estiu hi passen, no s'hagi fet cap reclamació demanant-ne, i que als Srs. Enginyers que han estat encarregats de la mateixa no s'els hi hagi acudit la urgent necessitat d'evitar les desgràcies que forçosament s'hi han de produir i que dissortadament s'hi produeixen.

Darrerament, el dia 20 del passat mes, en el viratge anomenat Retomb de la Mort, (degut a les desgràcies ocorregudes en un dels extrems del mateix), s'hi estimbà l'automòbil del nostre volgut subscriptor Llorenç Miquel, resultant aquest, lesionat d'importància i amb ferides o contusions els altres quatre ocupants; en poc temps, altres tres vehicles han estat a punt de prendre mal. Aquest viratge, situat al quilòmetre 14, hectòmeire 5, en l'indret conegut per Rasa del Llop, és un conjunt de 4 curves, dues a cada part d'un pont estret i de males entrades i s'hi han produït ja dos morts i vuit o deu ferits sense que s'hagi pres cap altra mida de protecció que col·locar-hi un ridícol pal indicador del R. A. C. C.

Creiem que ja n'hi ha prou i massa i per aquest motiu, amb tota correcció, però amb tota energia, i disposats a no deixar aquest

assumpte fins obtenir ésser atesos, ens dirigim al Sr Enginyer Cap d'Obres Públiques, denunciant-li el tristament cèlebre i perillós viratge i demanant que urgentment es prenguin les mesures pertinents per tal d'evitar noves desgràcies, no solament en aquell lloc sinó en tota la carretera, tan abandonada en aquest aspecte. Per a quan els murs de protecció, els malecons i les xarxes metàl·liques?

No dubtem de veure'ns complaguts.

CRISI

HI ha crisi... Hi ha crisi al país i a tot el món. Crisi de treball, crisi política, crisi financiera?.. Crisi en diversos ordres. Crisi moral també. Crisi de les balances de la humanitat, que no es veuran ni ara ni mai equilibrades.

I de qui és culpa aquest desequilibri mundial? Simplement, dels homes. La naturalesa, no hi té res a veure. Ella és provident com sempre, però l'home té instints destructors com les feres, i anul·la, amb un malthusianisme desenfrenat, la riquesa que té a les mans. Quan està cansat de destruir els seus consemblants per mitjà de la guerra, destrueix tot allò que se li posa davant, amb una sanya de monstre. Si els russos cremaven els camps de blat per a evitar que el Soviet s'incautés de les collites, i els anglesos fan el mateix amb el cautxú, i els cubans cremen les plantacions de canya de sucre, i els nordamericans el cotó i el cafè quan el producte amenaça d'abaratir-se, en canvi aci i a tot arreu hom adultera els articles de tota mena en detriment de la salut pública, ensems que el món sencer fa esforços desesperats per auxiliar-se construint hospitals de tuberculosos i despèn quantitats per a guair el càncer, i s'afanya en inventar sèrums que puguin contrarrestar, jeh paradoxal els efectes desastrosos dels tòxics que ell mateix se subministra... Veusaquí el desequilibri de la humanitat. El fet de la destrucció bàrbara de la riquesa natural, com si tot el mal del món radiqués

en la superabundància dels productes que necessitem per a viure, cosa que la realitat ens desmenteix quotidianament en un altre fet no menys dolorós: que el pa i el vi i el cafè i el sucre són falsificats i els paguem a preus exorbitants, i la vida resulta cara com si la naturalesa fos totalment eixorca i egoïsta, quan és esplèndida i generosa.

Hi ha crisi... I tan mateix, ningú ho diria si s'ho mirés de part de fora; vull dir que no en sofrís les conseqüències. Sinó, mireu-vos-ho sota un altre aspecte. Els aparadors de les botigues exhibeixen una riquesa que encanta. On és l'escassetat? Per quí és?.. Apropieu al vidre d'aquestes esplèndides vitrines un bitllet de Banc, i davant d'ell veureu desfilat i giravoltar i saltar i brincar i relluir les joies esplendoroses, i riure i estufar-se les sedes, i fer-nos l'ullet les porcel·lanes i ablanir-se més i més les catifes. El viatge d'un bitllet de Banc per davant d'aquests palaus de cristall, sembla la marxa triomfal d'un monarca absolut, d'un antic senyor de vides i hisendes per entre llurs més fidels i submisos subdits. Això vol dir que tota aquesta abundància exposada, és inaccessible a les classes modestes. Sempre l'humil és la víctima. Abans que vendre a preus reduïts, hom prefereix de cremar les existències. Però per tal de seduir l'or es paren totes les trampes. I així veu-

reu la vitrina del joier i el vestidor de la modista i l'aparador del pastisser, amb uns grans miralls destinats, a multiplicar la temptació. I hom aboca els ulls en aquests vidres que fan trencadissa en el pudor, en la templança, en la modèstia i en totes les demés virtuts.

Ah, però... Sobretot, sobretot cal fixar-se en els aparadors dels restaurants, i en veritat que causa pena de veure a través del magnífic cristall entelat per l'alè de cent estòmacs àvids, els pollastres rostits, els pernills i tantes altres menges escollides per a satisfer paladars refinats.

A un pobre inapetent que no pot sortir (i gràcies si pot estar dintre) de menjar altra cosa que sopes d'all i trufes fregides, se li pot perdonar que refregui el nas en aquests aparadors. que llepi el cristall, que deixi caure llàgrimes damunt la barra de metall que guarda els pollastres i les costelles, i fins que s'oblidi de saber caminar i no encerti a moure's d'allí.

Hi ha crisi .. Hi ha crisi al país i a tot el món. Crisi de treball, crisi política, crisi financiera?.. Crisi en diversos ordres. Crisi moral, també. Crisi de les balances de la humanitat, que no es veuran ni ara ni mai equilibrades.

JOAQUIM SEGURA.

Costums que es perden

EL món dona uns capgirells, que tot sembla trasbalsat. El que ahir era a dalt, avui és a baix i viceversa. Tot sembla fora de lloc, fins el fred i la calor venen retardats i fora de temps. Ni les tradicions s'aguanten ni les costums es segueixen. No sé si és un mal o un bé aquesta monotonia uniforme de dies grisos que els fa tots iguals, semblants als llims o a un p residu; no més sé que aquesta vida uniforme i rígida és molt semblant a la dels habitants de la jungla que mai no riuen ni coneixen altres festes que les de llurs àpats.

Imagineu-vos la humanitat sense festes ni rialles, treballant tota la setmana i jaient el dia de descans. Oï que us faria l'efecte de màquines o d'animals de càrrega? Doncs si Déu no hi posa remei, els indicis són per ara, d'arribar a contemplar aquest divertit panorama. No exagero, no, o sinó fixeu-vos: Per poc observador que hom sigui no li costarà de veure com es van perdent a corre-cuita totes les festes, tant religioses com profanes. No cal buscar exemples de gaire lluny.

Fa quinze dies va passar la festa de Sant Antoni sense pena ni glòria. Sort que era en diumenge, sinó ni festa no hauríem vist; la festa dels carreters sense carreters i sense festa. Es que no creieu en Sant Antoni o és que no creieu en la festa? Es que la vostra austeritat tampoc us deixa lleure per un dia de platxeri?

La gent d'aquest poble es va tornant adusta de tan seriosa i ni festes sap fer i ja ni sap riure. No sou pas més escèptics ni descreguts que vostres avantpassats, emperò ells celebraven llur festa amb tots els ets i uts i *campanilles* i per molts, com que era la sola festa que feien a l'any, condensaven totes les festes en aquesta.

No, no vingueu amb excuses de temps modern, que també sou atacats del mal del poble, d'una austeritat adusta, monòtona i ridícula. No sou pas sols, no, que som tots. O sinó ja ho veureu ara per Carnaval, ja veureu quina festassa!

La festa del riure i de les facècies la veureu convertida en una mena de festa major de Vilatriista amb concerts i balls de mitja gala amb cap i peus lluents de *Varon Dandy* i encarcament de colònia estiuenca.

No crideu! No salteu! No rigueu! El nostre mal no vol soroll i no sentiríem la finura d'aquest «tango» ni podríem marcar les postures afligranades del nostre art de ballar! Quietud acompassada i silenci reglamentari. El riure fa poca-solta i el saltar fa criatura; cal demostrar la cultura encara que sigui fent de vell. Cal demostrar que som de Vilatriista. Què vol dir que Déu no més hagi donat la facultat de riure a l'home? Què vol dir que no més hagi privat de la gràcia del riure a les bèsties? Tant se val, no n'hi sabem grat, ni el volem per res el riure. Volem ser seriosos, volem ser vells, volem lluir la clenxa i fer quedar bé al sastre que ens ha fet la roba; volem prosa, volem el to gris .. Que la joventut passa? Que passi! Volem ser vells, volem seguir el ritme del poble, no en volem de festes. Si poc o molt les seguim, no més és per rutina i procurant esborrar el color que cada festa tingui. Ara per Carnaval fem festa major i per la festa major fem Carnaval, que fins les noies es disfrecen i es pinten la cara perquè la careta els hi faria calor. Ja ho dic jo que tot se capgira!

No us cregueu pas que sigui partidari d'aquells Carnavals que es feien abans, grollers, incivils i poca-soltes; això no, però entre poc i massa! Cada cosa al seu temps. Un dia a l'any bé pot ésser permès el riure i la facècia, que el riure també és esport, eixampla els